

tagen i dette Ting ved tredje Behandling, vedtaget at yde 400,000 Kr. Disse 400,000 Kr. komme altsaa de arbejdsløse til gode. Men hvad er 400,000 Kr. aarlig? Det ærede Medlem ved, at ved en Rentefod af 4 pCt. er det 10 Mill. Kr. Og der er ikke nogen som helst Tvivl om, at dette Beløb ikke vil slaa til. Der er en hel Del Fag, som ikke er inde under Loven. Der kan stadig komme flere Arbejdsløshedskasser, og det vil der komme; Arbejderne have alle Vegne set, at det er en god Institution, en Institution, som de bør slutte sig til. Men saa vil man atter komme til at forhøje Beløbet, og jeg er vis paa at være paa den sikre Side, naar jeg siger, at dersom Staten vilde frigøre sig for den Forpligtelse, den har til aarlig at udrede som Tilskud til Arbejdsløshedskasserne en Trediedel af Medlemsbidraget, ved et Tilskud en Gang for alle, vilde vi tjene ved at yde 14 Mill. Kr. dertil. Saadan er Forholdet. Naar nu denne Sag kommer frem igen, vil altsaa det ærede Medlem fra Nykøbing paa Falster sikkerlig indrømme, at saadan er det, og saa vil han sige det ogsaa i Arbejderkredse, saa de kunne se, hvad Sandheden er. Det er det ordinære. Hvad det ekstraordinære angaar, har man ikke en Gang fra Socialdemokratiets Side forlangt, at vi skulde yde direkte Tilskud til de arbejdsløse. Man har forlangt, at Kommunerne skulde gøre det. Det have vi indrømmet, vi have givet dem den Ret, de forlangte. Det, det drejer sig om, er, om Staten skal give et større eller mindre Tilskud til Kommunerne, med et større eller mindre Beløb deltage i Kommunernes Udgifter. Hvilket der er det rigtige, kan man altid tvistes om, men Kommunerne ere velstaaende nok, særlig Københavns Kommune er velstaaende nok til at kunne hjælpe sine arbejdsløse endnu i lang Tid.

Endelig skal jeg omtale den næstsidste Paragraf i Flertallets Forslag. Den vil give Københavns Kommunalbestyrelse Ret til i det kommende Regnskabsaar at opkræve Indkomstkatten med $\frac{1}{4}$ pCt. mere end de hidtil anvendte $2\frac{1}{2}$. Naar Skatten forhøjes til $2\frac{3}{4}$, betyder det praktisk set, at for hver 10 Kr., man nu kræver op, vil man kunne opkræve 11 Kr. Københavns Kommunalbestyrelse og Københavns Repræsentanter her i Salen have tidt nok anket over, at der for København var en tvungen Skatteprocent. Den højtærede Indenrigsminister saavel som hans Forgænger have lovet at fremsætte et Forslag om en Ændring i de københavnske Skatteforhold. Jeg imødeser det med Glæde. Jeg

havde haabet, at vi skulde kunne have faaet en Lov paa det Omraade i indværende Rigsdagssamling, det har imidlertid ikke kunnet lade sig gøre. Derfor har man foreslaaet denne Udvej, ikke fordi man vilde ændre noget med Hensyn til københavnske Skatteregler, men fordi man har villet give Københavns Kommunalbestyrelse Midler i Hænde til ved en forhøjet Indkomstskat at lægge de Byrder over paa Skatteyderne, som Kommunen paatager sig overfor de arbejdsløse.

Jeg tillader mig hermed at anbefale de af Flertallet stillede Ændringsforslag. Der er tillige stillet Ændringsforslag baade af det socialdemokratiske Mindretal og af Højremindretallet i Udvalget. Jeg skal gøre den lille Bemærkning her, at Socialdemokraterne under Nr. 5 have stillet det samme Ændringsforslag til deres Lovforslag angaaende Københavns Skatteprocent, som vi have opstillet i § 3 i vort Ændringsforslag. Naar derfor Socialdemokraterne maaske ville finde det tjenligt at stemme mod det af Flertallet stillede Ændringsforslag, vil det altsaa ikke betyde, at de have noget imod denne Bestemmelse. Jeg ved ganske vist ikke, om Afstemningen ifølge Forretningsordenen vil falde saaledes, at der stemmes over de enkelte Paragraffer i vort Ændringsforslag, men jeg ønsker at notere, at Socialdemokraterne ere enige med os om Bestemmelserne i den af os foreslaaede § 3.

Ligeledes skal jeg bemærke, at den af Højremindretallet foreslaaede § 4 er enslydende med § 2 i Flertallets Forslag.

Jeg anbefaler, som sagt, det af Flertallet stillede Ændringsforslag til Vedtagelse her i Tinget, idet jeg skal forbeholde mig senere at tage Ordet, naar de forskellige Mindretals Ordførere have talt.

Valdemar Olsen: Da jeg forleden talte i Anledning af Forslaget om Bondestandens Sparekasse, gjorde jeg gældende, at der var Nødstilstand paa to Steder i vort Samfund, paa den ene Side foranlediget af Bankkrakket og af Alberti-Spørgsmaalet og paa den anden Side af den store Arbejdsløshed. Jeg udtalte, at det var en ekstraordinær Nødstilstand, der fandt Sted, og jeg nævnedes, hvorledes Staten ydede ekstraordinær Hjælp under disse Forhold. Jeg kom da til det Resultat, at det foreliggende Forslag giver 50,000 Kr. i ekstraordinær Hjælp til de arbejdsløse og 14 Mill. Kr. til den ekstraordinære Nødstilstand for Bankernes Vedkommende, og ud fra de Forudsætninger kom jeg til det